

Наталя ЮР'ЄВА

«Я ЇХ ЛЮБЛЮ, Я ЗНАЮ ЇХНЮ МОВУ, Я З НИМИ ТЕЖ МОВЧАННЯМ ГОВОРЮ....»

Багато хто добре знає молоду художницю Олександрю Панфілову, так як містечко наше маленьке, а вона мала нагоду саме в ньому не так вже й давно народитись та зрости - в Кременеці, на Тернопільщині. Мальовнича природа нашого унікального краю надихнула дівчину потягнутись до пензля та фарб, хоча вона має відмінну медичну освіту (а, можливо, мамині гени?). Так уже склалось, що шляхи наші часто перетинались в дитинстві, юності і особливо тепер, коли уже друга персональна виставка красить експозицію виставкової зали музею Юліуша Словацького. З 2004 року Олександра – член жіночого мистецького гурту «Палітра». Працює у техніці олійного живопису, акварелі та розпису на склі. Тільки групових виставок за участю її полотен можна налічити аж 19!, а ще - участь у дев'яти міжнародних пленерах, та персональна виставка 3 грудня 2019 року в Тернопільському обласному художньому музеї, в експозиції якої були представлені 58 творів, То ж сьогодні ми маємо честь та чудову нагоду в рідному місті «Пріми-Алі» доторкнутись до світу прекрасного, пройти крізь призму унікального світосприйняття талановитої мисткині.

Представляючи цю неординарну особу, необхідно зазначити основні штрихи творчої та наукової біографії. Олександра Панфілова - кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри методики викладання мистецьких дисциплін. У 1996 – 2001 роках навчалася в інституті мистецтв Волинського державного педагогічного університету ім. Лесі Українки, одержала диплом з відзнакою за спеціальністю «образотворче мистецтво і креслення».

У спеціалізованій вченій раді Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника Олександра у 2009 році захистила кандидатську дисертацію «Мистецьке життя Кременеччини 20-30-х років ХХ століття» за спеціальністю 26.00 01 – теорія та історія культури. Сфера наукових інтересів – взаємовпливи та зв'язки різних культур в ракурсі художнього життя Волині. Публікації науковиці характеризують мистецькі тенденції , які домінували на Кременеччині у першій половині ХХ століття, уточнюють та повертають із забуття імена митців, культурних діячів, які працювали у навчальних закладах міста .

У науковому доробку Панфілової О.Г. понад двадцять наукових праць, в тому числі монографія за темою кандидатської дисертації. Олександра Георгіївна успішно здійснює керівництво кандидатськими роботами двох аспірантів, член вченої ради факультету Основні навчальні курси – «Історія українського мистецтва», «Історія зарубіжного мистецтва», «Рисунок», «Живопис».

Деякі картини, що демонструються у музеї Словацького, глядачам вже знайомі по циклу 2015 року «Вулицями старого міста», виконані олійними фарбами. До щему вражають красою та мелодійністю архітектурних варіацій, виривають з пам'яті відлунням минулих епох. Авторка розповіла, що лише дві роботи, на яких зображене рідне містечко, вона створила за довоєнними фотографіями, всі інші – з натури. Дуже ніжні та прозорі акварельні ескізи Олександри. Загадковість та незавершеність розкотурхує фантазію, малюючи в уяві бачені колись уривки пейзажів. Олександра Панфілова, мабуть, як і всі жінки, любить квіти, тому увіковічує їх на своїх полотнах. Це іриси, соняхи, мальви, ромашки. Охристі відтінки осінніх натюрмортів із квітами та фруктами ще пахнуть фарбою і чимось таким солодким, медовим, домашнім ...

Проте, на мій погляд, особливо вартують уваги цікаві й неординарні твори, виконані в техніці розпис на склі. Їх на виставці декілька. Дві з них створені у 2007 році, інші в 2019-му. Дві картини з циклу «Духи дерев» нагадують задумані людські постаті(в одній із них я впізнала навіть себе!) Споглядаючи чудернацькі вихили стовбурів та сплетіння гілок, мимоволі приходять на пам'ять славнозвісні поетичні стрічки Ліни Костенко:

Мене ізмалку люблять всі дерева,

і розуміє бузиновий Пан,

чому верба, від крапель кришталева,

мені сказала: «Здрастуй!» — крізь туман.

Чому ліси чекають мене знову,

на щит піднявши сонце і зорю.

Я їх люблю. Я знаю їхню мову

Я з ними теж мовчанням говорю...

«Думки» і «Нудьга» – це асоціації та алегорії авторки. До серії «Духи дерев» входило більше робіт, – каже Олександра Панфілова. – Вони були представлені на виставці під час міжнародного пленеру в Кременці, тож дві з них поїхали до Польщі і там залишилися. Ще один оригінальний вітраж «Молитва». На ньому зображена зажурена Богородиця з Ісусиком на руках. Вона молиться за Україну. На задньому фоні – інтерпретація вишитого рушника з українськими пейзажами. Цей твір пані Олександра присвятила подіям, які відбуваються в нашій державі від 2014 року.

Із відкриттям уже другої персональної виставки у музеї Словацького привітала Олександрю Панфілову директор музею Тамара Сеніна, також прийшли з квітами колеги з КОГПА ім. Шевченка Тетяна Балбус, Богдана Гуменюк, Світлана Ткачук, Юлія Янчук, художниця з Почаєва Валентина Сімащук, викладач медичного училища ім.А. Річинського Ольга Біркова, членкиня Товариства відродження польської культури Ядвіга Гуславська, рідні люди – матуся Валентина Григорівна, донечки Яся та Маргаритка, племінниця Ніна Камаєва, подруги, сусіди, студенти. Тішить те, що Олександра Панфілова на сьогоднішній день одна з найцікавіших мисткинь Кременця, чудовий педагог, до якої тягнуться вдячні студенти, авторка численних виставок . А ще, вона - кохана дружина і щаслива мама трьох дітей. Тож бажаємо їй не зупинятися на досягнутому, а завдяки кропіткій праці та неабиякому таланту крок за кроком, рік за роком впевнено підійматися сходами до свого неповторного творчого Парнасу.

{joomplucat:328 limit=8}